

De Samvirkende Invalideorganisationer

Til Folketingets Socialudvalg

København, den 15. maj 1991

Vedr.: Socialministerens ændringsforslag af den 1. maj 1991 til Forslag til lov om ændring af den sociale styrelseslov og lov om social pension m.v. (omlægninger af reglerne om tilkendelse af førtidspension, refusionssatser og ankestrukturen m.v.) L 62

De Samvirkende Invalideorganisationer (DSI) har tidligere udtalt sig om nævnte lovforslag som oprindeligt fremsat.

Der henvises til skrivelser:

- af den 5. november 1990 til Socialministeriet
 - af den 22. januar 1991 til Folketingets partier
- I sidstnævnte skrivelse opfordrede vi Folketinget til:

- at vedtage en kommunal budgetgaranti uden at førtidspensionsområdet inddrages,
- at pålægge socialministeren at nedsætte et udvalg med repræsentanter fra de kommunale organisationer, arbejdsmarkedsparter, DSI m.fl. Udvalget skal fremkomme med forslag til justeringer af lovgivningen omkring førtidspensionen, såvel administrativt som indholdsmæssigt med henblik på at sikre en hurtig og saglig sagsbehandling samt at fremme revalidering og beskæftigelse af de berørte befolkningsgrupper.

DSI finder fortsat, at dette ville være den sagligt set rigtige og mest hensigtsmæssige fremgangsmåde. Socialministerens ændringsforslag, som virker som en imødekommelse af tidligere bl.a. fra os fremkomne indvendinger, ændrer intet afgørende ved dette forhold.

Til de enkelte punkter i ministerens ændringsforslag af den 1. maj 1991 skal følgende fremføres:

Forslagets § 1, pkt. 1, ny § 16. Her opretholdes den tidligere foreslåede nye sammensætning af amsankenævnet, der medfører, at amsankenævnet fremover består af statsamtmanden og 2 kommunalt udpegede medlemmer. Efter DSI's opfattelse er det helt uacceptabelt, at der på denne måde indføres »kommunalt selvdomme«. Ud fra en principiel retssikkerhedsbe-

tragtning bør en evt. ny sammensætning af amsankenævnet overvejes nøje.

Forslagets § 1, pkt. 3, § 18 om overførsel af revaliderings- og pensionsnævnets sekretariat til statsamtet, om, at statsamtmanden skal være født formand for revaliderings- og pensionsnævnet, og at dettes sammensætning skal ændres.

Dette forslag såvel som det førstnævnte synes at pege frem mod en ændring af den kommunale opgavefordeling. I DSI finder vi, at sådanne ændringer bør overvejes nøjere og finder derfor anledning til at pege på det hensigtsmæssige i, at dette forhold overvejes i et udvalgsarbejde – især ud fra et retssikkerhedssynspunkt, og ud fra, om en isoleret opgaveflytning som den foreslåede er hensigtsmæssig.

Forslagets § 3, nr. 3, § 23 og nr. 7, 8 og 13 i § 33. Kommunerne tillægges kompetence til at træffe afgørelse om tilkendelse af førtidspension efter § 14, stk. 3. DSI har tidligere været inde på tanker i den retning. Vi skal ved denne lejlighed præcisere, at vi især har peget på muligheden for at skille de helbredsbedingede førtidspensioner (de tidligere invalidepensioner) og de socialt betingede behovsbestemte førtidspensioner.

Pensioner efter § 14, stk. 3, nr. 1, er helbredsbedingede (tidligere laveste invalidepension) på linie med pensioner efter § 14, stk. 1 og stk. 2. DSI finder ikke, at man uden videre bør overføre tilkendelseskompetencen af førtidspensioner efter § 14, stk. 3, nr. 1, til kommunerne. Dette burde overvejes nøjere i et udvalgsarbejde.

Pensioner efter § 14, stk. 3, nr. 2. Her burde man seriøst overveje at overføre tilkendelseskompetencen til kommunerne. Dette bør dog nok ud fra flere hensyn ikke ske umiddelbart: Uden videre kan frygtes, at kommunernes praksis vil blive stærkt uensartet og u hensigtsmæssig på området. Nogle kommuner vil formentlig anvende bestemmelsen til at skille sig af med vanskelige eller svært revaliderbare kontanthjælpsklienter. Andre kommuner vil måske opføre sig »urimeligt moralsk fordøm-